

Hälsa och inflytande för barn inom idrott

Hinder, möjligheter, makt och sociala relationer

Sara Vilgeus Loy

Sara Vilgeus Loy, doktorand, Centrum för Civilsamhällesforskning, Marie Cederschiöld
Högskola, Stockholm. Epost: sara.vilgeus-loy@mchs.se

Denna empiriska studie utforskar barns perspektiv på delaktighet i syfte att få fördjupad kunskap om barns upplevelser av delaktighet inom lagidrott och individuell idrott. Semistrukturerade gruppintervjuer genomfördes med 32 barn i ridsport, orientering, friidrott, basket, fotboll och handboll. En tematisk analys visade att delaktighet för barnen inbegrep maktaspekter, sociala relationer, gemenskap och grupptillhörighet. Barn som utövade individuell idrott hade mer inslag av barnledda aktiviteter än lagidrotter. Barns incitament att påverka skiljde sig åt inom framförallt lagidrotterna där yngre barn prioriterade att ha roligt och ville bestämma mer medan äldre barn prioriterade utveckling och att tränaren därför skulle bestämma då barnen ansåg att tränaren visste bäst. Hinder för delaktighet visade sig framförallt inom lagidrotter där stora grupper innebar mindre möjlighet att påverka beslut och känna social tillhörighet.

This empirical study explores children's perspectives on participation to gain in-depth knowledge of children's experiences of participation in team sports and individual sports. Semi-structured group interviews were conducted with 32 children in equestrian sports, orienteering, athletics, basketball, soccer, and handball. A thematic analysis showed that participation in sports included aspects of power, social relations, fellowship, and belonging. Children in individual sports had more elements of child-led activities than team sports. Children's incentives to influence differed, especially within team sports, where younger children prioritized having fun and wanted to decide some. In comparison, older children prioritized development, and wanted the coach to decide since the children thought the coach knew best. Obstacles to participation appeared above all in team sports, where large groups meant less opportunity to influence decisions and experience social belonging.

Inledning

En grundläggande förutsättning för att människor ska kunna leva fullt ut och bidra till samhället är god hälsa. Ett hälsosamt liv kan innefatta flera olika livsstilsfaktorer där bland annat fysisk aktivitet och sociala nätverk ses som viktiga parametrar. Barns utbud av fysiska aktiviteter tillhandahålls till viss del av skolan men framförallt av idrottsföreningar. Emellertid har barns idrottande i organiserad form minskat, i synnerhet bland yngre barn vilket har uppmärksammats av både forskning och samhället i stort (idrottsstatistik.se, 2022; Møllerlökken et al., 2015). Detta är problematiskt, särskilt ur ett folkhälsoperspektiv, då fysisk aktivitet gynnar barn på både kort och lång sikt. Hur man kan få barn och ungdomar att fortsätta med sitt idrottsutövande och undvika att de väljer bort fysisk aktivitet är därför angeläget. Inom skolväsendet har forskning visat att om barn är delaktiga minskar sannolikheten för att de hoppar av skolan (Andersson & Sandgren, 2015). Studier har även visat att ökad delaktighet i skolan har ett starkt samband med ökat välmående (Anderson et al., 2022; Lloyd & Emerson, 2017). Barns delaktighet inom idrott är emellertid inte lika efterforskat vilket har framhållits av flera (Lang, 2021; Toros, 2021), och de få studier som finns, vittnar om en låg kunskap om hur barn görs delaktiga (Eliasson, 2017; Redelius, 2012).

Kritik har dock framförts att barn behöver mer inflytande över sitt idrottande (Salming et al., 2020). Gracey et al. (2010) menar att vuxna bestämmer för mycket inom idrott och ”tar barns lekfulla aktiviteter och tynger dem med sina egna syften samtidigt som de paketerar idrotten i en diskurs som handlar om nöje, umgänge, träning och utveckling” (s. 134).

Huruvida barn stannar längre inom idrott om de görs mer delaktiga står utanför ramen för den här studien, men var en vägledande hypotes för studien. Då forskning om barns delaktighet inom idrott inte har kommit lika långt som inom andra områden där barn är aktiva tog istället den här studien sig an uppgiften att på empirisk väg utforska hur barn ser på delaktighet både inom lagidrott och inom individuell sport, i föreningar som aktivt arbetar med frågor som rör barns delaktighet. Studien avsåg även att utforska vilka hinder och möjligheter barn upplever inom sin idrott när det kommer till delaktighet.

Barns delaktighet – ett omtvistat begrepp

Barns delaktighet är ett omtvistat begrepp och det råder ingen enhetlig uppfattning om hur begreppet ska teoretiseras (Percy-Smith & Thomas, 2010). Begreppet har sedan Roger Hart (1992) publicerade sin modell ”children’s ladder of participation” inramats av en politisk diskurs som omfattar barns rättigheter, makt, utmaningar och förändring. Efter Harts (1992) publicering har åtskilliga

typologier för barns delaktighet utvecklats (Hussey, 2020). Många av dessa barn-orienterade typologier har utvecklats med Hart (1992) som utgångspunkt (Arun-kumar et al., 2018; Holmqvist, 2019; King et al., 2003; Lansdown, 2018; Lundy, 2007; Rocha, 1997; Shier, 2001) även om det också finns andra som utgår ifrån politisk teori eller filosofi (Fitzgerald et al., 2010; Thomas, 2012; Tully, 2004).

För den här studien har Lansdown (2018) modell valts för att analysera det empiriska materialet. Modellen inbegriper barns delaktighet i aktiviteter, processer och beslutsfattande på tre olika sätt:

- Konsultation – Vuxna frågar barn om deras åsikt, men barn är inte involverade mer än så.
- Samverkan – Vuxna och barn arbetar tillsammans, byter roller och ansvar i planering och genomförande av aktiviteter
- Barnledd – Aktiviteter är initierade, organiserade och eller genomförda av barn (vuxna kan ge stöd och hjälp, men detta är inte nödvändigt).

Lansdown (2018) menar att dessa tre typer av delaktighet inte ska ses i hierarkiska termer, och de är alla legitima och lämpliga i olika typer av sammanhang.

Metod och material

Den empiriska utgångspunkten för artikeln var en gruppintervjustudie med barn som är medlemmar i lokala idrottsföreningar i Stockholm. Studien genomfördes mellan mars och oktober 2021. Idrottsorganisationer valdes ut baserat på deras engagemang i frågor som rör delaktighet, gemenskap, fair play och jämlikhet¹. I studien ingick idrottsföreningar som är verksamma inom lagidrott (basket, handboll och fotboll) samt individuella idrotter (orientering, friidrott och ridsport). Totalt genomfördes 6 semistrukturerade gruppintervjuer med sammanlagt 32 barn, 20 flickor och 12 pojkar. Gruppintervjuerna varade mellan 35–50 minuter och varje gruppintervju bestod av 3–7 barn. Varje intervju genomfördes i två delar, där den första bestod av att barnen fick prata fritt om begreppet delaktighet. Under den andra delen fick barnen ta ställning till olika påståenden som relaterade till delaktighet. Barnens ålder varierade mellan 10–14 år, där basketgruppen och ridsportgruppen var 10 år, orienteringsgruppen 12 år och handbolls-, fotbolls-, och friidrottsgruppen var 14 år gamla. Något färre än hälften, 14 av barnen, utövade individuella idrotter och 18 barn lagidrotter. Studien är godkänd av Etikprövningsmyndigheten (Dnr 2021–03850) och följer etiska principer för forskning vilket bland annat innebär att den ska

1. Föreningarna som valdes hade antingen fått utmärkelse som ”årets förening” eller utmärkelsen ”utmärkt förening”. Se vidare på www.sif.se

tema

göra nytta, producera kunskap, vara tillförlitlig och minimera skador. Alla barn i studien har fått ge sitt muntliga och skriftliga godkännande. Vårdnadshavare har informerats om studien samt gett sitt skriftliga godkännande då barnen var under 15 år.

Analysstrategi

Det insamlade materialet analyserades med hjälp av kvalitativ innehållsanalys med fokus på likheter och skillnader för att få fram en mångfald av uppfattningar och erfarenheter gällande barns perspektiv av delaktighet. I ett första steg lästes intervjuerna igenom i sin helhet, i nästa steg markerades centrala delar som kunde knytas till studiens syfte. I dessa textstycken identifierades så kallade meningsbärande enheter, vilka utgjordes av kortare centrala delar av texten. Meningsbärande enheter är enstaka ord eller flera meningar som delar ett gemensamt innehåll. De meningsbärande enheterna förtätades, och förseddes med en kod. Kodningen utgick från studiens frågeställningar avseende vilken sport de bedrev samt barns värderingar och tankar kring att vara delaktiga i idrottsliga situationer. I en fjärde kod samlades barnens uppfattningar om möjligheter och hinder gällande delaktighet. Koderna grupperades sedan i kategorier och slutligen i fyra övergripande teman. I ett sista steg skrevs resultatredovisningen baserad på innehållet i respektive tema. Analysförfarandet inspirerades av Graneheim och Lundman (2004).

Resultat

Resultatet presenteras utifrån Lansdowns (2018) tre punkter: konsultation, samverkan och barnledd verksamhet. Resultatet har grupperats baserat på om det är lagsporter eller om det är individuella sporter. I fall där åsikterna bland barnen går isär, presenteras de olika idrotterna för sig, annars presenteras de gemensamt.

Konsultation

Inom de individuella idrotterna var variationen stor angående deras beskrivningar av att bli tillfrågad. Friidrottsgruppen beskrev att de hade regelbundna möten med tränaren där de fick uttrycka sin mening om vad de ville göra, vilket fick betydelse för hur träningarna planerades. Här framhölls att det var viktigt att det var roligt, annars menade barnen att det var svårt att göra sitt bästa. Det var den enda gruppen som uppgav att de hade regelbundna träffar dedikerade till att ta reda på vad barnen tyckte och ville. I ridsportgruppen menade barnen att de inte blev tillfrågade om vad de ville göra, istället följdes ett schema. Barnen menade att ridläraren utgick från deras förmåga, inte vad de ville. Inom orienteringsgruppen framgick att det inte var nödvändigt att bli tillfrågad, de

kunde utföra sina aktiviteter självständigt och hade inte behov av att tränarna frågade dem.

Inom lagidrotterna framkom att barnen inte tyckte att det var viktigt eller möjligt att tränaren frågade dem om deras åsikt. I fotbollsgruppen menade barnen att de var så många att det inte var möjligt för tränaren att fråga spelarna vad de ville. Dessutom blev deras åsikt mindre viktig.

Fotbollsgruppen:

”Vi är så många så det finns inte, och jag menar, om jag vill göra något annat så byter hela gruppen bara för att jag vill göra något annat”.

I handbollsgruppen ansåg barnen inte heller att det var viktigt om tränaren frågade dem om deras åsikt, och det inträffade inte heller, trots att de var betydligt färre i antal än fotbollsspelarna. Handbollsspelarna menade att det var bra att de inte blev tillfrågade då de egentligen inte ville göra vissa moment som ansågs kravfyllt men nödvändigt, exempelvis fysträning. I den yngsta gruppen, basketgruppen, menade barnen att tränaren inte borde bestämma allt utan ta hänsyn till barnens förslag om vad som ansågs roligt.

Basketgruppen:

”Det är bra om man får komma och önska lite vad man vill göra så att inte tränaren kommer och bara (ändrar till en mörkare röst) ’nu ska vi göra så här’. Att man ändå får bestämma lite”.

Barnen diskuterade även om man inte vågade säga till tränaren vad man tyckte, där barnen menade att då skulle de sluta.

”Om man inte vågar säga, då kommer man sluta för man inte tycker att det är något kul”

Här framgår det en tydlig skillnad mellan äldre barn och yngre barn, där fokus för de yngre barnen är att ha roligt.

Samverkan

När det gäller samverkan återfanns få indikationer av att detta skedde. Istället styrdes träningsgrupperna av tränarna. Detta upplevdes inte som problematiskt i några av grupperna, istället menade barnen att det var bra. Men, det fanns inslag i vissa grupper av att barnen ändå kunde påverka sitt idrottsutövande till viss del. Bland de individuella idrotterna tycktes friidrottsgruppen inneha mest inflytande, då de menade att tränare var förstående, de kände sig trygga med att säga vad de tyckte, samt deras regelbundna möten med tränaren där de fick

uttrycka sin mening. Men, besluten fattades av tränaren, vilket barnen menade skulle respekteras.

Fräidrottsgruppen:

”Tränarna är ju här för att träna oss, och har byggt upp ett pass. Om de säger kula och stav kan vi ju inte gå iväg och köra längd och springa, de har ju gjort passet och det får man respektera. Men våra tränare är väldigt förstående och lyssnar väldigt mycket på oss, jag känner mig trygg att uttrycka det jag tycker”.

Då barnen i fräidrottsgruppen menade att tränarna tog hänsyn till deras åsikter när de planerade träningarna går det i viss mån att påstå att de arbetar tillsammans även om det lutar åt konsultation eftersom det i slutändan ändå var tränaren som bestämde träningsupplägget. I jämförelse med ridsportgruppen där ridläraren bestämde det mesta, vilka hästar barnen skulle rida och vilka ridövningar som skulle genomföras, hade fräidrottsgruppen mer att säga till om.

Inom lagsporterna uppgav barnen att de inte deltog i någon planering utan detta skötte tränarna. Barnen menade att detta inte var problematiskt, tvärtom fanns stort förtroende för tränarna att de tränade på rätt saker. De var dessutom väldigt nöjda med hur deras idrott bedrevs och menade att de kände sig delaktiga hela tiden. Diskussionerna om delaktighet och dess betydelse handlade mer om gemenskapsbyggande aktiviteter till exempel pizzakvällar, åka på cup, känna sig behövd, vara med och göra mål och peppa laget. Handbollsspelarna menade också att de inte var så många i antal vilket gjorde att de kände sig inkluderade och att det var färre som de behövde överrösta, vilket indikerar att delaktighet betyder mer för barnen än att få bestämma.

Handbollgruppen:

”Vi är inte jättemånga i vårt lag så du är ju liksom alltid delaktig. Och nästan aldrig utesluten. Och det är ju färre du behöver överrösta.”

Barnledda aktiviteter

Inom lagidrotterna beskrev ingen av grupperna några barnledda aktiviteter, däremot fanns ett blandat resultat inom de individuella sporterna. Orienteringsgruppen och fräidrottsgruppen upplevde att de ledde sina aktiviteter till viss del, medan ridsportgruppen var vuxenledd under själva ridpasset men barnledd då hästen skulle förberedas för ridning. Detta kan ha att göra med hur idrotten utövas. I orienteringsgruppen uppgav barnen att de initierade och genomförde sina aktiviteter själva utan att vuxna vare sig stödde eller hjälpte till.

Orienteringsgruppen:

”Vi behöver ju inte riktigt prata med dem (tränarna) om vad vi vill göra, vi kan ju liksom se på kartan, ta en kompis och springa iväg. Vi behöver liksom inte riktigt säga till vad vi gör”.

Orienteringsgruppen var också den grupp som pratade mest om att ta ansvar och vara engagerad. Engagemang diskuterades i termer av att vara delaktig i det som utfördes genom att arbeta tillsammans med sin partner och att bidra med kunskap för att kunna prestera bra. Att ta ansvar innebar konkret att läsa kartan korrekt, att komma med förslag och inte bara hänga på eller springa efter sin partner. Orienteringsgruppen genomförde oftast sina aktiviteter två och två.

Orienteringsgruppen:

”Du gör det du ska göra annars är du inte delaktig. Du kan inte bara springa efter någon. Du måste vara engagerad i det du gör och ta ansvar.”

I friidrottsgruppen ansvarade barnen emellanåt för sin uppvärmning. Detta sågs emellertid inte som något positivt, istället upplevde barnen mindre delaktighet än om tränaren höll i uppvärmningen, eftersom de hade svårt att behålla fokus på egen hand.

Friidrottsgruppen:

”Ja, egen uppvärmning, det måste vi göra ibland, och då blir det nästan tvärtom, att man blir mindre delaktig i den uppvärmningen - än om du har en tränare som är med”.

Diskussion

Den här studien genomfördes med ambitionen att få fördjupad kunskap om barns perspektiv på delaktighet, både inom lagsport och inom individuella idrotter. De barn som deltog i studien idrottar i föreningar som arbetar aktivt med delaktighet, vilket därför kan indikera att de har kommit längre än andra idrottsföreningar i detta arbete. Från det empiriska materialet utkristalliserar sig framförallt tre angelägenheter 1) den politiska diskursen räcker inte som förklaringsmodell för barns perspektiv på delaktighet 2) incitamenten till inflytande varierar 3) Hinder och möjligheter påverkas av ledare, idrottsföreningens karaktär och struktur.

För det första, givet Lansdown (2018) tre punkter avseende delaktighet framgår av resultatet att de individuella idrotterna har mer inslag av delaktighet än barnen som utövade lagidrott. Ur ett delaktighetsperspektiv, som utgår från den politiska diskursen, så är barnen som utövar lagidrott i den här studien inte delaktiga i särskilt stor utsträckning. Emellertid visar studien att barns upplevelse av delaktighet går utöver den politiska diskursen och innefattar även en social

aspekt av delaktighet, något som även har visats i andra studier (Redelius & Eliasson, 2022; Vilgeus Loy, 2020). Thomas (2007) har tidigare, på ett teoretiskt plan, undersökt om delaktighetsbegreppet för barn bör innefatta både politiska och sociala relationer, där den politiska delen handlar om makt, förändringar och utmaningar, och den sociala delen innefattar inkludering, sociala nätverk och möjligheter till sociala kontakter genom att praktisera delaktighet. Ses resultatet utifrån en sådan teori går det att förklara varför barnen i den här studien menade att ”de alltid var delaktiga” trots att de inte fick vara med och bestämma utformningen. I barnens livsvärld handlar således delaktighet om fler aspekter än enbart beslutsfattande.

För det andra, pekade studien på att barns incitament till inflytande skiljde sig åt. De äldre barnen inom lagidrott menade att de var nöjda med att tränaren bestämde, då barnen menade att tränarna hade förmåga att välja rätt träningsövningar utifrån vad de behövde utveckla. Även Trondman (2005, 2011) har visat samma sak i sina studier med högt motiverade lagidrottare. Trondman har emellertid inte studerat yngre barn och i den här studien framkom att yngre barn som utövade lagidrott ville vara med och påverka i större utsträckning än äldre barn och framförallt var det viktigt att framföra det som ansågs roligt, inte att träna på rätt saker. Walters et al. (2015) har studerat yngre barn inom fotboll och menar att ålder är en faktor, där yngre barn är mer intresserade av att ha roligt än att vinna. Inom friidrottsgruppen, som bestod av äldre barn, påtalades också vikten av att ha roligt. Det indikerar att det finns skillnader i uppfattningar av vad som är viktigt för barn som utövar lagidrott, och detta får betydelse för om barn vill påverka eller inte. Om prestation och utveckling är barnens strävan eller, som Gracey et al. (2010) påstår, vuxna som pådyvlar barn sina egna syften är svårt att sja om. Men resultatet pekade på att barns inställning till idrotten inom lagidrott är olika beroende på ålder och det fick betydelse för hur delaktiga barn ville vara i beslutsfattandet. Resultatet väcker därmed frågor rörande lagidrott. Är det barn som värdesätter att ha roligt som slutar och de som värdesätter prestation som blir kvar? Som framkom i den här studien så menade de yngre barnen att om de inte vågade uttrycka sina åsikter så skulle de sluta eftersom de inte hade möjlighet att påtala vad de tyckte var roligt.

För det tredje, Punch and Tisdall (2012) menar att kontext och strukturer kan synliggöra hinder och möjligheter för barns delaktighet och för den här studien framgår att tränares beslut, hur idrottsföreningar väljer att organisera sin verksamhet samt idrottens karaktär får betydelse för barns upplevelse av delaktighet. Dels visade studien att tränare, genom att skapa regler som barnen var tvungna att efterfölja, i barnens ögon ledde till delaktighet i vissa fall, men i andra fall inte. Aktiviteter som var menade att öka barns delaktighet fick motsatt effekt vilket vittnar om att då vuxna fattar beslut om hur barn ska göras

delaktiga, utan att ta hänsyn till barns perspektiv, så riskerar det att få motsatta effekter. Ytterligare, så verkade involvering i beslutsfattande utifrån barnens synvinkel vara behäftad med vissa strukturella hinder, där storlek på gruppen hade betydelse för hur delaktiga barnen kunde vara i beslutsfattande processer. Det verkar därmed inte bara handla om vuxnas relationella makt utan också om hur verksamheten är utformad. Slutligen förefaller utförandet av själva aktiviteten även spela roll för hur delaktiga barnen kunde vara. Exempelvis utfördes orientering självständigt av barnen medan de andra idrotterna behövde koordineras i högre utsträckning för att kunna genomföras vilket därmed fick till följd att tränaren fick en betydligt mer central roll.

Slutsats

Då barns utbud av fysiska aktiviteter till stor del består av idrottsutövning i idrottsföreningar, är det angeläget att idrotten är utformad på ett sätt som tilltalar barn i så pass stor utsträckning att de väljer att fortsätta. Denna studie, som förvisso endast har utforskat sex olika idrotter samt enbart idrottsföreningar lokaliserade i Stockholm, har med hjälp av barns berättelser försökt att teckna en bild av hur barn ser på delaktighet och vilka förutsättningar till delaktighet som kan finnas för barn i föreningar som arbetar aktivt med frågan. Resultatet vittnar om olika typer av förutsättningar för delaktighet, där makt, sociala relationer, verksamhetens utformning och inriktning samt barns egna incitament till inflytande får betydelse. Lansdowns (2018) modell som avser att utröna barns delaktighet kan till viss del förklara barns förutsättningar till delaktighet men flera aspekter saknas och till viss del missar modellen målet. En politisk diskurs räcker således inte för att förklara hur barn upplever delaktighet inom idrotten utan fler aspekter behöver inbegripas om barns delaktighet i idrottsliga miljöer ska förstås fullt ut. Linsen för att studera barns delaktighet bör vara bredare än att bara studera beslutsfattande, i synnerhet inom lagidrotter. För att få barn att fortsätta vara fysiskt aktiva i våra idrottsföreningar behövs mer forskning om barns perspektiv och vilka hinder som stoppar barn från att känna att de är delaktiga. Fler farhågor lär sannolikt identifieras om fler barn får möjlighet att framföra sina åsikter om hur de upplever sin idrottsliga miljö, vilket gör att vi kan få ytterligare kunskap om hur vi kan behålla barn längre inom idrott och få dem att uppskatta idrotten ytterligare.

Referenser

- Anderson, D. L., Graham, A. P., Simmons, C., & Thomas, N. P. (2022). Positive links between student participation, recognition and wellbeing at school. *International Journal of Educational Research*, 111, 101896.
- Andersson, E., & Sandgren, S. (2015). Delaktighet som pedagogik och demokratiskt värde för fullföljandet av studier-kunskapsbidrag från ett utvecklingsprojekt. *Utbildning och Lärande/Education and Learning*, 9(1), 80-100.
- Arunkumar, K., Bowman, D. D., Coen, S. E., El-Bagdady, M. A., Ergler, C. R., Gilliland, J. A., Mahmood, A., & Paul, S. (2018). Conceptualizing youth participation in children's health research: insights from a youth-driven process for developing a youth advisory council. *Children*, 6(1), 3.
- Eliasson, I. (2017). The gap between formalised children's rights and children's real lives in sport. *International Review for the Sociology of Sport*, 52(4), 470-496.
- Fitzgerald, R. M., Graham, A., Smith, A. B., & Taylor, N. J. (2010). Children's participation as a struggle over recognition. In B. P.-S. a. N. Thomas (Ed.), *A Handbook of Children and young people's Participation: Perspectives from theory and practice* (pp. 293-305). Routledge. http://epubs.scu.edu.au/educ_pubs/288
- Gracey, B., Turgeon, L., Gadbois, J., Dallaire, C., & Robidoux, M. (2010). Are We Having Fun Yet?: Children's Adult-Organized Recreational Basketball as a Site of Discipline. *Ethnologies*, 32(1), 133-156.
- Graneheim, U. H., & Lundman, B. (2004). Qualitative content analysis in nursing research: concepts, procedures and measures to achieve trustworthiness. *Nurse education today*, 24(2), 105-112.
- Hart, R. A. (1992). *Children's participation : from tokenism to citizenship*. UNICEF International Child Development Centre. http://www.unicef-irc.org/publications/pdf/childrens_participation.pdf
- Holmqvist, A. (2019). *Integritet på undantag? : En studie av barns röst i patientlagen och patientorganisationer* [Dissertation, Ersta Sköndal Bräcke högskola]. WorldCat.org. Stockholm. <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:esh:diva-7873>
- Hussey, S. (2020). International public participation models 1969–2020. *Bang the Table*.
- idrottsstatistik.se. (2022). *Föreningsidrottandet minskar i alla åldersgrupper*. Centrum för idrottsforskning. Retrieved 3 june from <https://idrottsstatistik.se/foreningsidrott/barn-och-ungdomar/>
- King, G., Lawm, M., King, S., Rosenbaum, P., Kertoy, M. K., & Young, N. L. (2003). A conceptual model of the factors affecting the recreation and leisure participation of children with disabilities. *Physical & occupational therapy in pediatrics*, 23(1), 63-90.
- Lang, M. (2021). Advancing children's rights in sport: coaching, childhood agency and the participatory agenda. *Sports Coaching Review*, 1-23.
- Lansdown, G. (2018). Conceptual framework for measuring outcomes of adolescent participation. *UNICEF: New York, NY, USA*.
- Lloyd, K., & Emerson, L. (2017). (Re) examining the relationship between children's subjective wellbeing and their perceptions of participation rights. *Child indicators research*, 10, 591-608.
- Lundy, L. (2007). 'Voice' is not enough: conceptualising Article 12 of the United Nations Convention on the Rights of the Child. *British educational research journal*, 33(6), 927-942.
- Møllerløkken, N. E., Lorås, H., & Pedersen, A. V. (2015). A systematic review and meta-analysis of dropout rates in youth soccer. *Perceptual and Motor Skills*, 121(3), 913-922.

- Percy-Smith, B., & Thomas, N. (2010). *A handbook of children and young people's participation : perspectives from theory and practice*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203871072>
- Punch, S., & Tisdall, E. K. M. (2012). Exploring children and young people's relationships across Majority and Minority Worlds. *Childrens Geographies*, 10(3), 241-248. <https://doi.org/10.1080/14733285.2012.693375>
- Redelius, K. (2012). Ledare osäkra om barns rättigheter. *Svensk idrottsforskning*. <http://www.gih.se/CIF/Idrottsforskning/Svensk-idrottsforskning/>
- Redelius, K., & Eliasson, I. (2022). Vår idrott–eller deras?: Unga idrottares perspektiv på delaktighet. In: Riksidrottsförbundet, RF.
- Rocha, E. M. (1997). A ladder of empowerment. *Journal of Planning Education and Research*, 17(1), 31-44.
- Salming, B., Sundin, I., & Östberg, K. (2020, 2020-06-18). Det är dags att lyssna på barn som idrottar. *Dagens Nyheter*, (2020-06-18).
- Shier, H. (2001). Pathways to participation: openings, opportunities and obligations. *Children & Society*, 15(2), 107-117. <https://doi.org/10.1002/chi.617>
- Thomas, N. (2007). Towards a Theory of Children's Participation. *The International Journal of Children's Rights*, 15(2), 199-218.
- Thomas, N. (2012). Love, rights and solidarity: Studying children's participation using Honneth's theory of recognition. *Childhood-a Global Journal of Child Research*, 19(4), 453.
- Toros, K. (2021). Children's Participation in Decision Making From Child Welfare Workers' Perspectives: A Systematic Review. *Research on Social Work Practice*. <https://doi.org/Artn104973152098484410.1177/1049731520984844>
- Trondman, M. (2005). *Unga och föreningsidrotten : en studie om föreningsidrottens plats, betydelse och konsekvenser i ungas liv*. Ungdomsstyrelsen. http://www2.ungdomsstyrelsen.se/butiksadmin/showDoc/4028e595081dd72201081f2a1b700006/unga_och_foreningsidrotten.pdf Fulltext <http://www.ungdomsstyrelsen.se/butiksadmin/showDoc/4028e595081dd72201081f2a1b700006/wwwUngaOchForeningsidrottande8.pdf>
- Trondman, M. (2011). *Ett idrottspolitiskt dilemma : unga, föreningsidrotten och delaktigheten*. Centrum för idrottsforskning.
- Tully, J. (2004). Approaches to recognition, power, and dialogue. *Political Theory*, 32(6), 855-862. <https://doi.org/10.1177/0090591703262093>
- Vilgeus Loy, S. (2020). Barns röst inom idrottsrörelsen : En kvalitativ studie som belyser idrottande barns perspektiv på delaktighet. In: Ersta Sköndal Bräcke högskola, Institutionen för socialvetenskap.
- Walters, S. R., Payne, D., Schluter, P. J., & Thomson, R. W. (2015). 'It just makes you feel invincible': a Foucauldian analysis of children's experiences of organised team sports. *Sport, Education and Society*, 20(2), 241-257. <https://doi.org/10.1080/13573322.2012.745844>